

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4263/04
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Владе Републике Србије – Административне комисије 14 број 322-4557/04 од 15.07.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 08.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Републичког шумарског и ловног инспектора Министарства за заштиту природних богатстава и животне средине – Управе за шуме 480 број 322-00868/04-06 од 01. 03. 2004. године, којим је наложено тужиоцу и ББ, да до 30. 11. 2004. године, да као власници шуме у месту ВВ КО ГГ, изврше пошумљавање садницама смрче и белог бора, старости и у количини наведеној у диспозитиву првостепеног решења, као и да по извршеном пошумљавању у наредних 5 година врше мере неге и заштите засада, а у складу са упутствима шумарских стручњака ШГ "ДД".

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац истиче да је исто решење нејасно, јер се изреком не наводи решење против кога је изјављена жалба, те се не може ни утврдити шта је оспореним решењем решено. Наводи да он није вршио никакву сечу, већ је дрвну масу уговором од 06. 08. 2001. године продао ЂЂ, који је вршио сечу. Уз тужбу прилаже фотокопију наведеног уговора. Указује на то да је у кривичном поступку за сечу шуме он ослобођен оптужбе, док је ЂЂосуђен због кривичног дела из члана 160. КЗ Републике Србије, те прилаже оптужни предлог Општинског јавног тужиоца у Осечини Кт бр. 458/02 од 13. 08. 2003. године. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче да тужилац ни једним својим наводом није довео у питање основаност и законитост решења које се тужбом побија. Наводи да је чланом 36. Закона о шумама предвиђено да су корисници и сопственици шума дужни да изврше пошумљавање површина на којима је извршено пустошење – бесправна чиста сеча и крчење шума или бесправна сеча ретких врста дрвећа, у року који одреди надлежни инспекцијски орган, те иако тужилац није лично извршио сечу шуме, већ је по основу уговора дрвну масу продао ЂЂ, обавезан је, сходно наведеној одредби Закона о шумама, да изврши пошумљавање искрчене површине. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари нашао:

Тужба је неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је у управном поступку несумњиво утврђено, да је у временском периоду септембар – новембар 2003. године извршена чиста сеча у шуми, у месту ВВ у КО ГГ, која је власништво тужиоца, и то без претходног прибављања сагласности и извршене дознаке од стране надлежног ШГ "ДД", а што тужилац у наводима тужбе и приложеним доказима и не спори. Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени орган обавезао тужиоца да изврши пошумљавање како је то наведено у диспозитиву првостепеног решења, применом одредбе члана 36. Закона о шумама ("Службени гласник РС" бр. 46/91...56/96), а другостепени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца.

Овај суд је посебно ценио наводе тужбе о ослобађању тужиоца од оптужбе за кривично дело из члана 160. КЗ РС, па је нашао да су исти без утицаја на другачије решење ове управне ствари, јер његова обавеза пошумљавања из члана 36. Закона о шумама произлази из власништва на парцели која је била покривена бесправно посеченом шумом, а не из одговорности за учињено кривично дело пустошења шума из члана 160. став 1. КЗ РС, због чега су супротни наводи тужбе неосновани.

шума из члана 100. став 1. КО РС, 2001. године су супротни наводи тужбе неосновани.

Без основа су, по оцени овога суда, наводи тужбе да се изреком оспореног решења не наводи решење против кога је изјављена жалба, због чега се не може утврдити шта је оспореним решењем одлучено. Како је у образложењу оспореног решења јасно опредељено о којој жалби на које решење и ког органа је одлучивано оспореним решењем, а у диспозитиву оспореног решења означен потпун диспозитив ожалбеног решења то повреда правила на коју се тужилац позива у тужби није од битног утицаја на решење ствари.

Из наведених разлога, Врховни суд Србије је нашао да је оспорено решење правилно и на закону засновано и применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 02. 2006. године, У. број 4263/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ